

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 380/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. decembra 2009 predbežne prerokoval sťažnosť P. R., L., zastúpeného advokátkou JUDr. A. T., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 289/2000 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 176/2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. R. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2009 doručená sťažnosť P. R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej

len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 289/2000 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 176/2007.

2. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v procesnom postavení žalobcu bol účastníkom konania vedeného na okresnom súde a neskôr na základe ním podaného odvolania aj na krajskom súde, kde sa domáhal, aby súd rozsudkom uložil žalovanému (poist'ovni) povinnosť skončiť vyšetrowanie poistnej udalosti a vyplatiť mu preddavok na poistné plnenie - zálohu vo výške 600 000 Sk. Ďalej uviedol, že žalobu podal v roku 2000 a okresný súd rozhodol rozsudkom zo 6. septembra 2006 tak, že žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu o veci rozhodoval krajský súd, ktorý 19. februára 2009 rozhodol tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Na preukázanie porušenia svojich práv sťažovateľ argumentuje takto:

„Vzhľadom k tomu, že súd v konaní postupoval tak, že návrhom na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania, ktorý podal sťažovateľ ešte dňa 3.3.2001, vzhľadom na nové skutočnosti, ktoré vyšli najavo (žalovaný ukončil vyšetrowanie, čo bolo oznámené súdu dňa 6.4.2000) sa 6 a 1/2 roka vôbec nezaoberal, potom na pojednávaní dňa 6.9.2006 zmenu návrhu nepripustil a rozhodol, že žalobu zamietla.

Súd napriek tomu, že vyšetrowanie ešte v roku 2000 bolo ukončené konal 6 rokov vo veci, vykonával dokazovanie o pôvodnom návrhu a vôbec sa nezaoberal žalobcovým návrhom na zmenu návrhu, ktorý vyplynul zo zmeny situácie - žalovaný ukončil vyšetrowanie.

Za porušenie môjho základného práva považujem to, že týmto rozhodnutím okresný súd odoprel sťažovateľovi jeho zákonné právo na spravodlivý proces, ktoré je garantované zákonom, a to OSP a Ústavou SR čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zároveň rozhodnutím po 6 rokoch o tom, že súd nepripúšťa žalobcom navrhnutú zmenu žalobného návrhu napriek tomu, že vykonané dokazovanie jednoznačne sa jasne javí, že aj o tomto nároku bolo možné konať, súd odoprel žalobcovi jeho zákonné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ktoré je garantované Ústavou SR čl. 48 ods. 2.

Máme za to, že rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s odvolacím rozsudkom je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a zmätočnosť dôvodov. Predovšetkým na záver

svojho rozhodnutia odvolací súd konštatuje, že list žalovaného zo dňa 6.4.2000 podľa obsahu je jednoznačne úkonom, obsahujúcim oznámenie, že došlo k ukončeniu šetrenia poisťnej udalosti, a že poisťiteľ poisťnú udalosť ukončil bez poisťného plnenia. Odvolací súd skonštatoval, že žalobca sa nemôže domáhať súdnou cestou uloženia povinnosti dokončiť vyšetrenie poisťnej udalosti ani zaplatať primeraného preddavku po skončení vyšetrovania poisťnej udalosti a po stanovisku žalovaného, že odmieta poskytnúť žalobcovi poisťné plnenie.

Z tohto konštatovania však súd ako prvostupňový tak aj odvolací nevyvodil žiaden záver, teda v tejto časti sú oba rozsudky nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a sú nedostatočne zdôvodnené.

Pri uplatnení ochrany môjho základného práva som využil všetky právne prostriedky, ktoré mi právne predpisy na jeho ochranu poskytujú.

Sťažovali sme sa na prieťahy v odvolacom konaní, na čo nám bolo listom odpovedané, že naša sťažnosť je dôvodná.“

3. V petite sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie a následne nálezom rozhodol tak, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v spojení s postupom krajského súdu porušené bolo. Žiadal priznať aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 71 560,20 €, pričom táto suma pozostáva z istiny žalovanej na okresnom súde, jeho trov konania pred všeobecnými súdmi, trov konania, ktoré musel nahradiť úspešnej žalovanej, úroku z omeškania a finančného zadosťučinenia za každý rok konania. Uplatnil si aj náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 1 145,82 €.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

5. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že táto je zjavne neopodstatnená, rozhodol o jej odmietnutí.

6. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa je poznačená vnútorným nesúladam. V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ namieta porušenie základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu. V petite sťažnosti sa však domáha len vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu v jeho právnej veci. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť adresovaná ústavnému súdu musí okrem iného obsahovať aj výslovné označenie základných práv a slobôd, ktoré boli podľa sťažovateľa porušené, pričom v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd v zásade viazaný návrhom na začatie konania (teda aj sťažnosťou). Zákonná požiadavka viazanosti návrhom platí zvlášť pre návrh výroku rozhodnutia ústavného súdu, teda petit sťažnosti, kde sťažovateľ formuluje výrok rozhodnutia ústavného súdu, ktorého sa domáha (m. m. III. ÚS 166/02).

7. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu ústavný súd uvádza:

Podľa stabilizovanej a konštantnej judikatúry ústavného súdu ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, I. ÚS 423/08). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (napr. II. ÚS 55/02, I. ÚS 226/08). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že rozsudkom krajského súdu z 19. februára 2009, ktorý bol sťažovateľovi doručený 17. apríla 2009, bol potvrdený rozsudok okresného súdu zo 6. septembra 2006, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Sťažnosť sťažovateľa bola podaná na poštovú prepravu 12. júna 2009 a ústavnému súdu bola doručená 16. júna 2009. Z uvedeného vyplýva, že konanie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľovho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, bolo v čase uplatnenia ochrany práv sťažovateľom prostredníctvom sťažnosti podanej ústavnému súdu skončené. Ak už teda v čase podania sťažnosti okresný súd a ani krajský súd vo veci sťažovateľa nekonali,

nemohli ani porušovať jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Preto neostalo ústavnému súdu iné, ako s'ťažnosť pre zjavnú neopodstatnenosť odmietnuť.

8. V bode 6 odôvodnenia tohto uznesenia sa ústavný súd vyjadril k viazanosti petitom s'ťažnosti. Z toho rezultuje, že s'ťažnostnými námietkami obsiahnutými v odôvodnení s'ťažnosti, ktorými s'ťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých namietané porušenie však nebolo premietnuté do petitu s'ťažnosti, by sa ústavný súd nemusel bližšie zaoberať. V záujme presvedčivosti vlastnej rozhodovacej činnosti k namietanému porušeniu základného práva s'ťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu ústavný súd uvádza:

8.1 Ústavný súd je predovšetkým nezávislým súdnym orgánom ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

8.2 Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na *spravodlivé súdne konanie* rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval rozsudok krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že v zmysle princípu subsidiarity formulovaného v čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) nemal právomoc preskúmať rozsudok okresného súdu, pretože právomoc rozhodnúť o ochrane práv sťažovateľa, ktoré mohli byť ním porušené, mal v rámci riadneho inštančného postupu krajský súd na základe ním podaného odvolania.

8.3 Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku uviedol:

„Pre posúdenie rozhodnutia súdu prvého stupňa je rozhodujúce, čo je predmetom konania v prejednávanej veci.

Z obsahu spisu, z rozsudku súdu prvého stupňa, rovnako aj z obsahu odvolania žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca sa žalobou domáha uloženia povinnosti žalovanému ukončiť šetrenie poisťnej udalosti... a zároveň žalobca žiada vyplatenie preddavku - zálohy vo výške 600 000,-Sk z poisťnej udalosti s príslušenstvom.

V súlade s ust. § 153 ods. 2 O.s.p. je súd viazaný návrhom účastníka konania tak, ako je vymedzený v žalobe. Skutkový stav súd zisťuje vo vzťahu k tvrdeniam, ktoré sú vymedzené dispozitívnymi úkonmi účastníkov konania a jeho povinnosťou je právne posúdiť zistený skutkový stav podľa príslušných zákonných ustanovení...

Zo skutkových zistení súdu prvého stupňa vyplýva, že k poisťnej udalosti došlo dňa 12.8.1999 a poisťná udalosť bola nahlásená dňa 21.8.1999.

Z listu právneho predchodcu žalovaného zo dňa 6.4.2000, ktorý bol adresovaný právnenému zástupcovi žalobcu vyplýva, že na základe vykonaného vlastného šetrenia poisťnej udalosti oznamuje, že poisťnú udalosť klienta P. R. za poškodené motorové vozidlo

značky NISSAN ZX 300, evidenčné číslo LE 315 AB vybavuje poisťovňa bez poskytnutia poistného plnenia, teda ako bezpredmetnú. V liste sa nachádza aj vymedzenie dôvodov, pre ktoré považuje žalovaný poistnú udalosť za bezpredmetnú. Tento list podľa svojho obsahu je jednoznačne úkonom, obsahujúcim oznámenie, že došlo k ukončeniu šetrenia poistnej udalosti a že poisťiteľ poistnú udalosť ukončil bez poistného plnenia.

Keďže teda došlo k riadnemu ukončeniu šetrenia poistnej udalosti, nemôže sa žalobca domáhať súdnou cestou uloženia povinnosti ukončiť šetrenie poistnej udalosti a rovnako sa nemôže domáhať ani zaplata prirátaného preddavku v zmysle ust. § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Po ukončení vyšetrovania poistnej udalosti a po stanovisku, že poisťiteľ odmieta poskytnúť poistenému poistné plnenie, sa môže poistený domáhať jedine vyplatenia poistného plnenia v sporovom konaní, kde bude súd skúmať, či udalosť, pri ktorej došlo k poškodeniu poisteného majetku, má charakter poistnej udalosti a bude skúmať rozsah poistného plnenia, ktoré poistenému z tejto udalosti prípadne patrí....

Z týchto dôvodov odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.“

9. Vychádzajúc z už uvedených mantinelov posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov ústavný súd uvádza:

V citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajský súd zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Podľa ústavného súdu postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie. Krajský súd dal sťažovateľovi v napadnutom rozsudku podrobnú (a podľa ústavného súdu aj správnu) odpoveď na to, prečo v danom prípade už nebolo možné domáhať sa uloženia povinnosti skončiť šetrenie poistnej udalosti a zaplata prirátaného preddavku. Tvrdenie sťažovateľa obsiahnuté v sťažnosti, že „Z tohto konštatovania však súd ako prvostupňový tak aj odvolací nevyvodil žiaden záver, teda v tejto časti sú oba rozsudky nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a sú nedostatočne zdôvodnené.“, nie je pravdivé. Na vyslovený záver totiž krajský súd nadväzne uviedol, že „Po ukončení vyšetrovania poistnej udalosti a po stanovisku, že

poistiteľ odmieta poskytnúť poistenému poistné plnenie, sa môže poistený domáhať jedine vyplatenia poistného plnenia v sporovom konaní, kde bude súd skúmať, či udalosť, pri ktorej došlo k poškodeniu poisteného majetku, má charakter poistnej udalosti a bude skúmať rozsah poistného plnenia, ktoré poistenému z tejto udalosti prípadne patrí“. Krajský súd teda sťažovateľovi jasne a zrozumiteľne vysvetlil, akým právnym titulom si mohol uplatňovať svoje nároky voči žalovanému (poisťovni).

10. K námietke, že okresný súd „*návrhom na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania... sa 6 a ½ roka (správne 5 a pol roka, pozn.) vôbec nezaoberal, potom na pojednávaní dňa 6.9.2006 zmenu návrhu nepripustil a rozhodol, že žalobu zamietá*“, ústavný súd uvádza, že ani táto v konkrétnej veci sťažovateľa nemá ústavno-právnu relevanciu. Ak okresný súd viac ako 5 rokov nerozhodol o návrhu sťažovateľa na pripustenie zmeny návrhu, za určitých okolností by to mohlo zakladať zbytočné priťahy v konaní, avšak rozhodovanie o nich je za súčasného stavu (skončené konanie), vzhľadom na už uvedené (bod 7 odôvodnenia tohto uznesenia), bezpredmetné. Navyše je potrebné uviesť, že zmena návrhu je limitovaná súhlasom súdu (§ 95 ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku), teda inými slovami, účastník konania nemá právny nárok na to, aby súd ním navrhovanú zmenu návrhu na začatie konania pripustil. Ak súd zmenu návrhu na začatie konania nepripustí, rozhodne o tom uznesením, proti ktorému odvolanie nie je prípustné [§ 202 ods. 3 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku]. Nepripustenie zmeny návrhu na začatie konania v prebiehajúcim konaní však neznamena, že účastník konania si tento zmenený, resp. nový nárok nemôže uplatniť na súde v novom konaní popri pôvodnom návrhu, prípadne za súčasného späťvzatia pôvodného návrhu na začatie konania. V konkrétnych okolnostiach prerokúvanej právnej veci teda sťažovateľ mohol /i/ využiť všetky právne prostriedky smerujúce k tomu, aby okresný súd rozhodol o jeho návrhu na pripustenie zmeny návrhu skôr ako na pojednávaní, na ktorom vyhlásil rozsudok, pričom z obsahu sťažnosti nevyplýva, že by tieto využil, a zároveň /ii/ súc si vedomý skutočnosti, že súd nerozhodol o jeho návrhu na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania, mohol tento zmenený nárok uplatniť v inom súdnom konaní a pôvodný návrh vziať späť. V okolnostiach prípadu teda ústavný súd uzatvára, že aj v tejto časti je sťažnosť zjavne neopodstatnená a zo strany všeobecných súdov nedošlo k zásahu do základného práva

sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Napokon vyslovenie porušenia týchto práv a následné zrušenie rozsudku krajského súdu neprichádzalo do úvahy z dôvodu, že sťažovateľ sa takého rozhodnutia ústavného súdu nedomáhal ani v odôvodnení a ani v petite sťažnosti.

11. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (primerané finančné zadosťučinenie a náhrada trov konania), pretože sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. decembra 2009